

ISKOLAI HÍRMONDÓ 1967-2007

– ÜNNEPI KÜLÖNSZÁM –

„Árnyékodat át nem lépheted”

Juhász Gyula gondolatát azért választottam cikkem címéül, mert nagyon igaznak tartom azért, mert az ember jelenét és jövőjét befolyásolja a múltja. Így van ez egy iskola történeténél is. Soraimban most 2007. november 23-ára fogok visszaemlékezni, ugyanis ezen a napon ünnepeltük meg, hogy a szódi iskola Ady Endre utcai épülete 40 éves. Bár az első kántor-tanító már több mint 240 éve, hogy betette lábát ebbe a Pest megyei falucskába, a nevelő-oktató munka mai formáját 1967-től számíthatjuk. Mivel a hagyományok őrzése, dédelgetése, továbbvívése fontos része iskolai életünknek, ezért nem véletlen, hogy ez a születésnap egész éves hagyományőrző projektünk része volt. Az iskola tantestülete nevében kimondhatom: jobban megértjük a helyzetünket a világban, ha azt egy rendszerben tudjuk képzelni, melyet elődeink örökölték ránk.

Hogyan is készültünk erre a nevezetes napra?

Munkatervünk készítésénél az évfordulós események mindig elsőbbséget élveznek, így idén az 1967. november 5-én átadott Ady Endre utcai épület 40 éves évfordulója került a középpontba. Mint az intézmény jelenlegi felelős igazgatója fővénkönséget vállaltam a méltó megemlékezés érdekében, mivel az iskolai feljegyzések szerint ez az első megünnepelt „születésnap”. Gondolatomat a tantestület helyén valónk találta, ezért már az évnívító értekezleten megalakult egy csapat, mely a továbbiakban a munkát irányította. A könnyen jött rengeteg ötlet után már csak a neheze maradt: részletek kigondolása és a feladatok végrehajtása. Munkánkat könnyítette, hogy a diákönkormányzat szívvlelélekkel segítette a tanárok munkáját, így hamarosan tornyosulni kezdett a kiállításra szánt anyag.

Kik is nyújtottak segítséget?

Volt tanárok, vezetők, diákok. Megkerestünk mindenkit, akit érintettek tartottunk. Örömmel és készségesen segítettek. Igazából ők tanították meg nekünk a 40 év pillanatait. Mivel 1967. november 5-én (vasárnap) volt az első tanítási nap, ezért az ünnepelés napjának kitűzésekor is ragaszkodtunk ehhez a hónaphoz. Mivel elég nagyszabású ünnepelést rendeztünk, ezért úgy gondoltuk – ma már tudjuk, hogy jól –, november 23-ára készen leszünk az előkészítéssel. Akinek az iskolánkhoz valami köze is volt, mindenki szorgos hangya módjára dolgozott. Gyűlt az iskolatörténeti kiállításunk anyaga, terveztük a meghívókat, plakátokat. Előkészítettük a vendégfogadást. Diákságunk közben készült a Ki mit tud?-ra, ahol szellemi és gyakorlati feladatokat oldottak meg. A szellemi vetélkedő forrásai könyvek és előadások voltak.

Volentics Gyula képviselő úr (volt diák) és Tóth György valamikori igazgatónk tartottak iskolatörténeti előadásokat. Ezek az előadások nemcsak a diákságnak szolgáltak örömmel, hanem nekünk tanároknak is, ugyanis a múltból számunkra részben ismeretlen eseményeket, történéseket ismerhettünk meg. Nekem mint vezetőnek is nagyon érdekes volt az egész készülődés. Mindig is szívügyemnek tartottam az iskola életét, de a most megismert tények birtokában még inkább elmélyíteték érzéseimet. Szinte megelevenedett előttünk a múlt száz év távlatában. Nagyon derültünk, mikor Tóth György igazgató úr elmesélte, hogy az új épület műszaki átadása után a kéményből visszafelé szállt a füst, elárasztva az osztályokat. Az igazgató úr – így visszagondolva – is csak mosolyog ezen a történeten, de az akkori bosszankodást ő sem tudja egykönnyen feledni.

Egy-két történetet megismerve somolyogtunk is a hallottakon, egyúttal azonban mély tisztelet

ébredt elődeink: vezetők, tanárok, diákok, szülők iránt, akik a nehézségeket leküzdve tették a dolgukat, azon fáradoztak, hogy Szódnak olyan iskolája legyen, ahol kulturált körülmények között, a korszellemnek megfelelően folyhat a nevelés-oktatás. Az előadások végén olyan érzésem támadt, hogy a jelenlévő diákok is mintha jobban féltenék a már meglévő javainkat.

Az előkészületek során többször is feltettem magamnak a kérdést. Biztos, hogy nekünk a mindennapi feladatunk mellett fel kell-e vállalni ezt a nagyszabású rendezvényt? Aztán újra és újra arról győződtem meg, hogy igen. Főleg akkor nyugodtam meg, mikor a vendégek listájának összeállítása nyomán történő telefonos beszélgetésekből, személyes meghívásokból kiderült, milyen sok embernek volt diákoknak, tanároknak, vezetőknek szerzünk örömet.

Szinte mindenki elfogadta a meghívásunkat és örömmel jött vissza régi iskolájába, munkahelyére 2007. november 23-án az ország minden tájáról, sőt... külföldről is.

Mint említettem, ezt a napot több hónapon keresztül - mondhatni lázas tempóban - készítettük

elő. Kidolgoztuk a részleteket, csinosítottuk az intézményt. Méltón akartuk fogadni a vendégeinket, akik tulajdonképpen hazajöttek. A mai pénzügyi világban az önkormányzatoknak nincs sok lehetősége, nem igazán tud intézményeinek reprezentációs célokra nagyobb összeget juttatni. Mégis úgy gondoltuk, hogy erre a napra áldozni kell. Megérdemli ezt a jelen és a múlt. A költségvetést megtámogatandó, ahol csak lehetett, spóroltunk. A hidegtalék elkészítését a Szülői Közösség vállalta fel. Szakemberek megirigyelhették volna az elkészített étkek ízt és színpompáját, igényes tálalását.

Az ünnepséget megelőző napon már nagyon izgultunk. Megtettük az utolsó „simításokat”. Mi az iskolában dolgoztunk késő estig, a szülők a napközis konyhánkon. Aztán elérkezett a várva várt SZÜLETÉS NAP. Az események a következő sorrendben történtek 2007. november 23-án:

9⁰⁰ órákor

- Ünneplés megnyitó
Günther Erzsébet igazgatónő

9⁰⁰ – 12⁰⁰ óráig

- Ki mit tud? Játékos szellemi és gyakorlati vetélkedő

- Filmvetítések

12⁰⁰ – 14⁰⁰

- ÁLLÓFOGADÁS ÉS KIÁLLÍTÁS MEGTEKINTÉSE (volt vezetők, tanárok, diákok és a jelenlegiek)

14⁰⁰ – 15³⁰

- DIÁKSÁGUNK A SZÍNPADON (Az osztályok rövid előadásokkal mutatkoztak be vendégeinknek. Az előadások magyar és angol nyelven történtek.)

17⁰⁰ – 20⁰⁰

- ZENEBO NA SULLI (kicsiknek és nagyoknak)

Az eseményeket a körzeti televízió is felvette és közvetítette.

A nap végeztével csak egyet éreztem: MEGÉRTE a sok fáradozás. Úgy láttam, mindenki vidám és boldog volt ezen a napon. A mai rohanó világunkban pedig ennél több gyakran nem is szükséges.

Jelenlegi diákságunk is sokat gazdagodott az iskola múltjának megismerésével. Jó volt látni azt is, ahogyan a vetélkedőn a vegyes korosztályúan ösz-

szeállított csapatok vetélkedtek. Gyönyörködtem abban, amikor a 8.-os diák izgult a kis 3.-os és 4.-es csapattársaiért. Ez a nap az ünnepelés és emlékezés napja volt. Diákjaink nagyon sok megérdemelt ajándékban részesültek. Elsőként emlitem a Volentics Gyula szerkesztette *A szódi iskola története (1766 – 2007)* c. kiadványt, amelyet minden diákunk és tanárunk megkapott a szerzőtől. A díjak között szerepelt még *Szód község történeti monográfiája* (Volentics Gyula) és a Mészáros László által írt helytörténeti könyv; a nagyon finom torták; az iskola által tervezett és kivitelezett oklevelek és emléklapok.

Összegezve az eseményeket elmondható, hogy 2007. év HUNYADISAI méltón emlékeztek meg 100 év történéseiről az épületünk 40. születésnapja alkalmából.

A születésnapot Reményik Sándor szavaival kezdtük, most visszatekintő cikkemet is ezekkel a szavakkal fejezem be.

Günther Erzsébet
igazgató

„Kicsi fehér templomotokba
Most minden erőök tömörülnek.
Kicsi-fehér templom-padokba
A holtak is mellétek ülnek.
A nagyapáink, nagyanyáink,
Szemükben biztatás vagy vád:
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát”

2007. november 23. Az iskola megáldása

ISKOLATÖRTÉNETI ÍRÁSOK

Iskolaünnep Sződön – 40 éves az „új iskola”

1967. szeptembere. Az új iskola átadási ünnepsége

„A műveltség jó sorsban ékesség, balsorsban menedék”
(Arisztotelész)

Sok-sok ismeret együtt: a tudás. A tanulás nélkül sohasem jutott hozzá az ember. A tanulás „fáradtság csodához” juttatja el az embert, a sokféle tudásanyag összességéhez: a műveltséghez. A művelődés legfőbb „műhelye” az iskola. Ez a szó, iskola, nem csupán egy épületet jelent. Sokkal többet: az épületben munkálkodókat, nevelő-oktatókat, tanulókat, s az ő munkájukat segítő más intézményi dolgozókat. Az épület „lakóival”, dolgozóival, ismereteket átadókval és átvevőkkel együtt ISKOLA. Lélegző, nyüzsgő „szervezet”,

amely alkot, emberré, egyre tökéletesebb emberré nevel. Az iskola az életutakra készíti fel azokat, nevelésre szorulókat. S akkor jó az iskola, ha kellő szigorral, de nem indokolatlan kényszerítéssel végzi ezt a gyönyörűségeket, de nagyon nehéz munkát. (Lehet-e szebb bármi az embert csiszoló, formáló tevékenységnél?)

A szödi „új iskola” 40 éves – 2007-ben. Az iskola jelenlegi vezetői, tanulói és a szülők úgy döntöttek, hogy ezt a születésnek és fennállásnak jelentős évfordulóját megünneplik. Helyesen döntöttek. A mindennapi rohanásban, a szürkeségben meg kell állni, hogy visszatekintsünk a megtett útjainkra, s hogy aztán az ünnepség örö-

mének fényében újult erővel folytathassuk munkánkat.

Öröm volt számomra az ünnepség terve és a megvalósítása. A jelenlegi testület, a tanulók és a szülők örömmel, őszinte lelkesedéssel készültek az iskolaünnepre. Ízlésesen, jól szervezett (és rendezett) volt a kiállítás, a vetélkedő és a tanulók műsora. Biztos, hogy nem kis fáradtsággal végezték az előkészületi munkákat. De az is biztos, hogy megérte, hiszen egymásnak és a hívott „vendégeknek” egyaránt örömet szereztek. Nagyon jó, dicséretes ötletnek tekintem, hogy iskolánk (mert mindannyiunk!) régebbi tanítóit, tanárait is hívták az igazán szép ünnepségre. S a meghívot-

tak közül sokan eljöttek. Ez jóleső érzéssel töltött el, mert úgy éreztem, hogy jelenlétükkel emelték az emlékezés ünnepének jelentőségét és

tettem is. A tanteremhiány pedig egy új iskola-épület létrehozását is szükségessé tette. 1964. aug.-szept.-ben neveztek ki az iskola igazgatójává. Komoly feladatok álltak előttem: a csörögi iskola és a Dózsa György úti régi épület felújításáért, valamint az új iskola építéséért folytatandó „harcok”. Valóban igazi harc volt az, hiszen a munkákhoz szükséges anyagi fedezetért a megyei tanácsnál kellett sokszor hadakozni. A községi és az iskolavezetés elérte végül, hogy 1966-ban az építkezés megkezdődhetett. A helyszín kiválasztása sem volt problémamentes. A község közepén (ahol most az épületünk áll) lápos-mocsaras terület éktelenkedett. Fel kellett tölteni – nem kis anyagi ráfordítással, a tsz segítségével és a község lakóinak társadalmi munkájával. Az új iskola felépült 1967 őszére. Az 1967-68-as tanévet „ünnepélyesen” a még át nem adható állapotban lévő épület előtti rendezetlen területen – nyitottuk meg a járási és községi vezetőkkel együtt. – Emlékszem, hogy mekkora volt mindannyiunk (tanulók és szüleik, a pedagógusaink) öröme. Pedig rengeteg munka várt még ránk. – Október 28-án történt az iskolaépület műszaki átadása (később jelentkező bosszantó, kijavításra váró hibáival). – A tantermek takarítása, padok, szekrények behordása, elhelyezése gyerekeinkre (8.-o.-ok), a szülőkre és pedagógusainkra várt. Az időjárás is sürgetett, de leginkább az épület birtokba vételének vágya

hajtott mindannyiunkat. Leírhatatlan az öröm, amit éreztünk akkor, amikor az első tanítási nap „eljött”. November 5-e (vasárnap) volt az a nap. Az új iskola „születésnapja”. – Fáradtak voltunk-e? Igen! – de ki törődött azzal – akkor.

Hogy akkori testületi tagjaink közül miért jöttek el azok, akik eljöttek? Valami keveset igyekeztem felidézni a régmúltból. Van mire emlékeznünk.

Az épület magában holt anyagalmaz. Élővé a tanulók, tanárok, takarítók, a szülők teszik. Így válik iskolává. Ez a története a 40 éves „új iskolának”.

Az 1970-es években az igények bővültek. Szükség volt a tornateremre is. Ez az épületrész az 1980-as évek elején készült el, s ugyanúgy a sportolásra alkalmas aszfaltozott udvar.

A 40 éves „új iskolát” ünnepeltük november 23-án. A következő években, évtizedekben is legyen otthona, emberformáló műhelye a szödi emberek gyermekeinek. Végezzék itt örömmel nevelő-oktató munkájukat a jelenlegi és jövőbeli pedagógusok. Fáradtságukért legyen igazi jutalom az, hogy tanítványaik az élet ilyen-olyan útjain biztonsággal eligazodnak, hogy útravalójukkal (tudásukkal) élni tudnak.

Köszönjük a gondosan, jól megszervezett ünnepet!

Tóth György
címzetes igazgató

Günther Erzsébet:

Az intézmény élete a rendszerváltozástól napjainkig (1989-2007)

Mielőtt a szödi iskola életéről írnék, feltétlenül szükség van egy társadalmi tükrökre az oktatás vonatkozásában. A megváltozott politikai, gazdasági élet, sok változást hozott az előtte szinte 40 évre „bebetonozott” közoktatásban is. Legfontosabbak közül kiemelhető, hogy az irányításban centralizációhoz szokott oktatásügyi vezetőknek, pedagógusoknak, a decentralizációval megnőtt az auto-

nómiája. Az iskolák megalkothatták Szervezeti és Működési Szabályzatukat (SZMSZ). A hirtelen jött autonómiát azonban igen lényeges kiemelkedő „tanulni kellett”. A másik dolog, hogy megszűnt az állam monopolista joga az iskolalapítás területén, továbbá az iskolák fenntartása, működtetése, nagyrészt önkormányzati alapfeladattá vált. A változások szinte kikövetelték a lényeges reformálásokat,

melynek írásos formája az 1993. évi LXXIX. törvény, melyet azóta már négyszer módosítottak. Természetesen nem csak formai módosítások követték egymást, de a tartalom is lényegesen megváltozott. 1995-ben létrehozták a Nemzeti Alap Tantervet (NAT), melynek alapján az iskolák kidolgozták az 1998/99-es tanévkben érvénybe lépő pedagógiai programjukat és helyi tantervüket. Ezt már

kétszer módosították azóta (2001 kerettanterv, 2003 új NAT). Ezt a működtetést azonban meg kellett tanulni. Nagyon sok addigi iskolavezető nem adta be pályázatát a következőkben, mert ez a munka már egy egészen más beállítottságú embert igényelt, mint eddig. Az iskola innentől egyszerre kiszolgáltatottabb és szabadabb lett. Sok minden függ attól, milyen a fenntartó helyzete és attól is, hogy vezetésével kit bízták meg. A leírtakból érződik, hogy az oktatási szférában dolgozóknak is hozzá kellett szokni a megszokott állandóság helyett a non-stop válto-

záshoz. A polgármesterek és képviselő-testületi tagok hozzáállásától nagyon sok függött. Azt, hogy jól „sáfarkodtak-e” a falu pénzügyi és egyéb vagyoniával, igazán mindig az utókor tudja megítélni. 2002-ig Sződ és Csörög községek közös igazgatás alá tartoztak. 2002-ben Csörög önálló igazgatású lett, de a két község továbbra is társulásban működötti nevelő-oktató intézményeit. Jellemző, hogy az állam egyre több feladatot ró az amúgy is túlterhelt önkormányzatokra, ezért aztán az óvoda- és iskolafenntartás az olyan kis településeken, mint Sződ is, komoly gondokat

okoz. A falu felelős vezetőinek köszönhetően azonban, a szödiek ragaszkodnak óvodájukhoz, iskolájukhoz. Csörög kisebbsége roma. 2004-ben a közel 250 diák 35%-át teszi ki a roma származású diákok száma. Nem titok, hogy a romák a rendszerváltozás „vesztesei”. A megváltozott piacgazdaság nem tud nekik képzetlenségük miatt munkát adni, ami aztán szegénységhez vezet. Nem csoda, hogy sok roma diák családja megélhetési gondokkal küzd. Nagy az iskolavezető és a tantestület felelősége abban, hogy milyen módon oktatja együtt az ugyancsak heterogén ösz-

szetételű diákcsoportot. Nagy hangsúlyt kap a pedagógusképzés és pedagógus-továbbképzés, hogy a pedagógusok meg tudjanak felelni a változások okozta kihívásoknak. Összességében elmondható, hogy 2004-re elértük, hogy a község iskolája egy aránylag stabil alapokon nyugvó képzőközpont, ahol igazi műhelymunka folyik. A 2006/07-es tanév végéig egy műszakban folyt a tanítás, de két telephelyen (Ady Endre utca, Dózsa György út - azt is mondhatnánk, hogy „nagyiskola”, „kisiskola”). A 2007/08-as tanévet a diákok már csak „új” (40 éves) iskolaépületben kezdték meg, mivel az ún. „öreg” iskola 130 évi működés után bezárta kapuit. 2002-ben a tornaterem tetőszerkezetének rekonstrukciója során, az épület magas tetőt kapott. 2003-2004-ben az Ady Endre utcai épületnek megtörtént a felújítása is és ezzel szinte megújult a falu központja is. 2003-ban meg-

valósult a tornaterem külső homlokzatának felújítása és üvegfelületeinek cseréje. 2004-ben az iskola, a pedagógus szolgálati lakás megszüntetése után bővítésre került két tanteremmel és egy szertárral. Pedagógiai szempontból, legalábbis ami a nevelési részt illeti – a párhuzamos osztályok 2006/07-es tanévet megelőző összevonásáig – előnyt jelentett, hogy aránylag kis létszámú osztályok működtek. Gazdaságilag ez már nem volt annyira kedvező. Csörögi diákok, utazó diákok, ezért az iskola „életét” a buszjáratokhoz is kell igazítani, ami nem mindenkor egyszerű feladat. A 2002/03-as tanévtől a hatékonyság érdekében első és második osztályok iskolaotthonos rendszerben működnek. Ez azt jelenti, hogy reggeltől késő délutánig foglalkozások vannak, házi feladatot nem kapnak, mivel mindent megoldanak a tanító nénik segítségével. A gyakorlat azt mutatja, hogy jól

bevált és hasznos ez a rendszer.

Szakkörök a 2004/05-ös tanévben: énekkar (alsó-felső), furulya (alsó-felső), dráma (alsó-felső), angol (alsó-felső), aerobic, népi játékok, kézilabda.

A népi tánc oktatása órarendi keretek közt folyik, elősegítve a hagyományok ápolását. Az intézetben

idegen nyelvként angoltanítás folyik. Az intézmény minden pedagógusa képe-sített nevelő-oktató, tehát az ellátottság megfelel a törvényi előírásoknak. A szülői felügyeletet a SZK látja el. A pedagógusgárda aránylag stabil, ez is növeli a munka hatékonyságát. Külső emberek véleménye szerint a sződi iskolában családias a légkör.

Megjegyzés a táblázat adataihoz:

A számok mutatják, hogy a tanulólétszám fokozatosan csökkent 2001/02-es tanévig és onnan stagnálást mutat. A csökkenésnek több oka is van. Egyrészt nem születik annyi gyermek Magyarországon, másrészt szabad iskolaválasztás van, valamint a roma tanulók jelenléte is befolyással van mindazokra, akik előítéleteiket nem tudják levethetőzni. Megnyugtató azonban, hogy négy éve nincs akkora „elváán-dorlás”, mint azt az országos átlag mutatja. Magyarázatra szorul az a tény is, hogy vajon miért 24 pedagógus oktat 373 diákot és 297 főt, pedig 27 pedagógus. Ennek is több oka van. Egyrészt nem tudhatjuk, hogy a pedagógusok száma mellett, mennyi volt az egy főre eső túlóra, valamint azt sem tudhatjuk, hogy milyen volt a szakos ellátottság. Ezen kívül megnöttek bizonyos tantárgyakból az óraszámok (pl. idegen

nyelv), valamint előfordulhatott, hogy a tanítást óraadó tanárral oldották meg. A tanárok száma nem a diákok létszámától függ csak, hanem a tanítandó órák számától is. Tehát, ha a csoportszámok nem változtak, (márpedig nem változtak) akkor ugyanannyi pedagógusra van szükség.

Alapító levél a Hunyadi-díj elnyerésére

Az 1991/92-es tanévtől évenként, tavasszal az arra érdemes 8. osztályos tanulóknak Hunyadi-díjat adományozunk:

A díj elnyerésének feltételei: több éven át bizonyított példamutató magatartás, kiemelkedő szorgalom, kimagasló tanulmányi eredmény és részvétel közösségi tevékenységben, iskolai szintű versenyeken. (Ha az eszedékes tanévben nem találunk tanulót, aki arra érdemes lenne, a díj nem kerül kiosztásra.)

Tanév	Tanulólétszám	Tanári létszám
1990/91.	373 fő	24 fő
1991/92.	354 fő	24 fő
1992/93.	321 fő	26 fő
1993/94.	309 fő	26 fő
1994/95.	291 fő	27 fő
1995/96.	293 fő	27 fő
1996/97.	287 fő	27 fő
1997/98.	297 fő	27 fő
1998/99.	289 fő	26 fő
1999/2000.	285 fő	24 fő
2000/01.	273 fő	22 fő
2001/02.	249 fő	23 fő
2002/03.	250 fő	24 fő
2003/04.	244 fő	24 fő
2004/05.	241 fő	24 fő
2005/06.	217 fő	23 fő
2006/07.	209 fő	20 fő

Hunyadi-díjasok

1991/92. tanév:	Baráth Réka, Garaba Ágnes, Volentics Angéla
1992/93. tanév:	Czinege Attila, Klimász Zoltán
1993/94. tanév:	Erdélyi Balázs, Garaba József, Szabó Anita
1994/95. tanév:	-
1995/96. tanév:	Rózsavölgyi Erzsébet, Vámos Imre
1996/97. tanév:	Kolumbán Imola
1997/98. tanév:	Buránszki Barbara, Juhász Gábor
1998/99. tanév:	Csizmadia Renáta
1999/2000. tanév:	-
2000/01. tanév:	Szépavölgyi Angelika
2001/02. tanév:	Kovács Mariann
2002/03. tanév:	Kovács Anikó
2003/04. tanév:	-
2004/05. tanév:	Barát Bettina, Ivanics Anita
2005/06. tanév:	Tarcsa Renáta
2006/07. tanév:	Ivanics Orsolya, Gázsó Tímea, Weigl Szonja

A Hunyadi János Általános Iskola vezetői (1964-2007)

Tanár neve	mettől-meddig tanított Sződön	státusz
Tóth György	1964-1992	igazgató
	1992-	címzetes igazgató
Kakuk Zsolt	1992-2000	igazgató
Günther Miklósné	1998-1999	munkaközösség-vezető
	1999-2000	igazgató-helyettes
	2001-2001	mb. igazgató
	2001-	igazgató
Klimász Jánosné	1992-1995	igazgató-helyettes
Volentics Istvánné	1990-1999	igazgató-helyettes
Márgusné Czinege Tünde	2001-2003	igazgató-helyettes
	2003-2005	munkaközösség-vezető
	2005-	igazgató-helyettes
Sándor Zsoltné	2003-2005	igazgató-helyettes
	2005-	munkaközösség-vezető

IGAZGATÓI ARCKÉPCSARNOK

Medgyes Béla 1957–1964

Tóth György 1964–1992

Kakuk Zsolt 1992–2000

Günther Miklósné 2001–től

AZ ÚJ ISKOLA ÉPÍTÉSE KÉPEKBEN

DÖK-RIPORT

Interjú Helmeczi Manyi nénivel, iskolánk volt tanítónőjével

- Hány évet tanított a Hunyadban?

- Hát, úgy 14 - 15 évet töltöttem el ebben az iskolában. Ebből 2 - 3 évet otthon voltam gyermekeim születése után.

- Mire emlékszik vissza nagyon szívesen?

- Magukra a gyerekekre. Alsó tagozatos voltam, a pályámat fiatalon itt kezdtem. Szerettem a gyerekeket, a szülőket, ismerősök voltak, hiszen én is ebből a faluból származom. Az összes olyan szülőt, aki ide járatta a gyermekét, ugyanúgy ismerem.

- Volt-e emlékezetes rendezvény?

- Rendezvények? Nagyon sok rendezvényt készítettünk együtt régen, mivel én voltam az úttörő- és a kisdoboscsapat vezetője. Kírándulások, számháborúk, amiket a gyerekek

nagyon szerettek.

- Igen, erre majd szeretném később visszatérni. Milyen tantárgyat tanított?

- Én alsó tagozatos voltam, akkoriban mindent tanítottunk. Tehát nem voltak külön tantárgyak, hanem amit az általános iskola alsó tagozatában van, abból mindent. Akkoriban kísérletként új tantárgyként az orosz nyelv jött be idegen nyelvként a negyedik osztályosoknak, nem a német vagy az angol.

- Tanítanak-e még a volt kollégái?

- Tanítanak, igen. Mészáros Marika nénire emlékszem, ő még az iskolában ott van, és a Sándor tanító néni, aki most igazgatóhelyettes. Ő akkor került oda, már amikor én tanítottam, ő akkor kezdte a

pályáját.

- Volt-e emlékezetes tanulója?

- Hát. Nem tudok nevet mondani, tulajdonképpen a gyereket, teljesen mindegy, hogy jó tanuló, rossz tanuló, jó viseletű, rosszabb magaviseletű gyerek volt, magát a gyereket mindig szerettem és megpróbáltunk úgy tanítani, hogy az mindenkinek jó legyen.

- Itt tanult-e eredetileg?

- Igen, én itt tanultam. Tehát sződi születésű vagyok, szüleim is sződiek voltak. Amikor az új iskola épült '67-ben, akkor én 7.-8. osztályos voltam, tehát én még jártam abba az épületbe mint általános iskolás.

- Milyen volt az úttörőélet?

- Jó volt. Én szerettem

csinálni, a gyerekek is szerették, olyan kis csapat-szellem volt.

- Tudna-e nekünk erről bővebben mesélni? Mit csináltak?

- Az alsósok voltak a kisdobosok. Két órbe szerveződhetek a gyerekek, ki melyiket választotta, oda tartozhatott, ők választották meg az órnevüket. Nagyon sok közös programon vettünk részt osztályon belül és iskolában is. Nyaranta pedig táborozásokat szerveztünk.

- És ezek a táborozások hol voltak?

- Mindig máshol. Igyekeztünk mindig változatos helyekre szervezni a táborokat. Többnyire Balaton menti iskolákban szálltunk meg, ahol termeket rendeztek be táborigyákkal. Akkoriban ez nagyon olcsó és praktikus megoldás

volt. Így aztán végigjártuk az egész Balatont. 2-3 napig voltunk egy helyen, majd továbbvándoroltunk a hegyekbe, a vízpartra.

- Mit csináltak az iskolai szünetekben?

- Mindenképpen kijöttünk az udvarra. Labdákat, játékokat vittek ki fiúk-lányok. Nem volt nagy focizás, csak ilyen labdapasszolás. Akkor még a kidobósózás volt divatban. A lányok vittek ki ugrálókötelet, hulla-hopp karikat. Csak ha pedig esősebb, rosszabb idő volt, a beüvegezett folyosó nem volt alkalmas nagy rohangálásra, de picit lehetett mozogni, sétálni.

- És mivel büntették a rossz gyerekeket?

- Hát, nálunk is volt pontrendszer, de órán is volt szidva valamiért, illetve fel kellett állnia az osztály előtt, és bevallania, hogy rosszat tett és sajnálja. Jutalmazáskor matricákat is adtunk.

- A gyermekkoráról szeretném még kérdezni. Önök mit csináltak az órák alatt és azok után?. Például leveleztek-e tanórán?

- Nagyon jó kérdést tettek föl! Fogalmam sincs, már nagyon régen volt. Talán az órák menete nem nagyon változott. Ugyanúgy negyvenöt percesek az órák. Alsó tagozatban nem hiszem, hogy nagy dolgokat csinál az ember. Felső tagozatban pedig gondolom mindenki benne volt abban a gyereksínyben, a sunyizásban, kicsit a puszkázásban. Én nem hiszem, hogy jobb gyerek voltam, mint ti.

- Köszönjük szépen. Ennyit akartunk kérdezni csak.

- Én is köszönöm, hogy eljöttetek.

Farkas Dániel 6. oszt.
Nikolics László 6. oszt.

TANÁROK RÉGEN ÉS MOST

HÁZI RIPORTOK

Házi riportok régi diákokkal

50-es évek

Készítette: Bíró Bence 6.
Riportalany: Prekopa József

– *Papa, mesélj nekem, milyen volt a te iskolád?*

– 1945-ben voltam első osztályos tanuló. Arra emlékszem, hogy az oroszok felszedték az iskolában a padlót és elégették a padokat. Valami olajos lével öntötték le a padozatot, hogy ne poroljon annyira a terem. Ettől a ruhánk állandóan fekete és olajos volt.

– *Nem is voltak padok?*

– Csak egyetlen egy pad maradt. Ezt a tanterem leghátsó részébe helyezték el. Ide csak a nagyon jó tanuló gyerekek ülhettek (köztük voltam én is).

Nagy jutalomnak számított, ha valaki beülhetett a padba.

– *Hol ültek a többiek?*

A többiek lócán ültek. Ennek viszont az volt a hátránya, hogy nem lehetett rajta írni. Ha mégis írni kellett, akkor le kellett térdelni. A füzetet rátették a lócára, és a lóca mellett térdelve írtak.

– *Mivel írtatok?*

– Csak ceruzával írtunk. Nem ismertük még a tintát sem. Ha javítani kellett a füzetben, akkor kenyérbelet használtunk radír helyett.

– *Sok könyvetek volt?*

– Csak egy füzetünk volt, ebbe írtunk mindent. Volt még egy tankönyvünk (ami főleg olvasókönyvnek számított), és volt egy katekizmus könyvünk, ebből tanították a hittant. Nem

is volt még akkor iskolatáska. A lányok kendőbe kötötték a holmijukat, és ezt a derekukra hurkolva szállították. A fiúk pedig csak egyszerűen összehurkolták egy madzaggal.

– *Sokan voltatok egy osztályban?*

– Alsó tagozaton (1-4. osztály) egy tanterembe volt elhelyezve. Egy tanítónk volt. Csak felső tagozatosok kerülhettek osztályonként külön terembe.

– *Mindenki jól viselkedett? Hogyan fegyelmeztetek?*

– A fegyelmezést testi fenítéssel oldották meg. Fenekest és körmöst kaptunk. A fenekest vesszővel, a körmöst vonalzóval adta a tanító. Mindenki csintalan volt, ezért kivétel nélkül minden gyerek részesült a verésből.

– *Ki volt a kedvenc tanítód?*

– A kántortanítót, aki egyben az igazgató is volt, Könyves Lászlónak hívták. Emlékszem, hogy folyton pipázott. Volt egy nagy fekete köpenye is. A jó tanulókat a köpenye alá bújtatta, és meg kellett szívni a büdös pipáját, ami nekem nem esett

jól. Mégis piszok büszke voltam rá, hogy megszívhattam a pipát, mert ez igazi kitüntetésnek számított, és a többiek irigyelték érte.

– *Milyen iskolai foglalkozások voltak?*

– A közösségi élet akkorig egészen más volt. Nem voltak szakkörök. Alsó tagozatban kisdobosok, felsőben úttörők voltunk. Heti egy alkalommal úttörő foglalkozásokat tartottak. Ez különböző játékokból tevődött össze. Az úttörőség énekkart is tartalmazott. Ilyenkor mozgalmi dalokat kellett énekelni. Ezeket elő is adtunk a környékbeli falvakban.

– *A fiúk hogyan udvaroltak a lányoknak? Voltak régi szokások?*

– Húsvétkor, mivel kölnire nem volt pénzünk, szappanos vízzel locsoltuk meg a lányokat. Ha a lányt el tudtuk kapni, akkor a kútból húzott jéghideg vízzel jól nyakon öntöttük. Ilyenkor jó nagy sivalkodás volt. Ha egy fiúnak nagyon tetszett egy lány, akkor májusfát állított neki. Ezt reggelig

őrizni kellett, mivel a konkurens fiúk egyszerűen ellopták.

– *Hogy telt a nyári szünet?*

– A fiúknak egész nyáron egy öltözékük volt: egy fekete klottgatya. Ez új korában nagyon fényes volt, de amikor már kimosták, elvesztette fényességét. Én nagyon féltettem a gatyám fényességét, és inkább meztelenül fürödtem a patakban a társaimmal. A lányok kötényben fürödtek. Egy alkalommal a patakpartra tettem az új gatyámat, és csak azt vettem észre, hogy a patak partján legettetett tehén pont az én gatyámat rágja. Húztam a gatyámat a tehén szájából, de már csak cafatokat tudtam megmenteni belőle. Mit tehettem, úgy ahogy voltam, meztelenül a patak mentén haza szaladtam. Otthon a nagymamám nem tudott másik nadrágot adni nekem, ezért a nagypapám gatyáját adta rám, ami olyan nagy volt, hogy kétszer körbe tudtam kötni a derekam körül. Azon a nyáron ezt a gatyát kellett hordanom. Hátránya csupán csak az volt, hogyha leültem, kilógott belőle mindenem.

– *Otthon ismert volt a verés?*

– Hát bizony, otthon is kaptunk néha rendesen. Egyszer például vércsefészket akartunk rabolni a barátommal. A gally letört, én meg hasra estem. A barátom a kezemnél fogva húzott haza, mert nem bírtam felkelni. Atyám persze azonnal rohant az orvosért, aki megállapította, hogy egy nagy ütéstől vagyok beteg. Én persze mindent letagadtam. Amikor az orvos elment, az anyám az ágy végében tartott nádpálcával ütlegelni kezdett. Még az ujjaimat is elverte, ahogy védekezni próbáltam. Ez volt életem legnagyobb verése.

– *Milyen iskolai csínytevésre emlékszel?*

– Abban az időben fával fűtöttek a termetet. Minden nap kiosztotta a gondnok az arra a napra járó adagot. Én ezt a fát elrejtettem a harmóniumban. Amikor jött az énekóra, a tanár nem tudta elindítani a harmóniumot. Volt nagy nevetés, és persze két füles a jutalmam.

– *Voltak rossz tanulók is?*

– Persze, hogy voltak. Ezeknek megpróbáltunk mindig sügni. Egy alkalommal, amikor éppen Csokonai Vitéz Mihály Lilla-dalait tanultuk, feleltették az egyik társamat, aki nem tudott semmit. Gondoltam, hogy megtréfálok, hiszen én mindig csak jót sügtam. A tanító kérdezte, hogy milyen volt Lilla járása. Azt kellett volna válaszolni, hogy ringó, de én azt sügtam, hogy tipp-topp. Persze akinek sügtam, az biztos volt abban, hogy én jót sügtam, ezért amikor ismét rákérdezett a tanító, ismét csak azt válaszoltam, hogy Lilla járása tipp-topp volt. Mondanom sem kell, hogy ő is óriási fülest kapott

miattam. Én pedig a szünetben szorultam a hülyeségem miatt.

– *Voltak tanulmányi versenyek?*

– Lányok versenyeztek a fiúk ellen, hogy ki a legokosabb. Egymásnak raktunk fel kérdéseket. Aki nem tudott felelni, az kiesett. Nagyon sokszor döntetlen lett az eredmény. A lányok ugyanolyan jó tanulók voltak, mint a fiúk. Ebben a versenyben egyszer én is nyertem, de akkor olyan girhes ceruza volt a nyeremény, hogy azzal aztán mindent lehetett csinálni, csak írni nem.

– *Szeretted iskolába járni?*

– Verések ellenére nagyon szerettem iskolába járni. Igaz, hogy abban az időben nagy szegénység volt, de fiatalok voltunk. Szívesen emlékszem vissza ezekre a régi szép időkre...

60-as évek

Készítette: Kvanta Bianka 5.
Riportalany: Tenyák Györgyné

Kedves Iskolánk – a szödi Hunyadi János Általános Iskola – idén ünnepli 40. születésnapját. Ebből az alkalomból készítettem riportot egy régi diákkal. Tenyák Györgyné Juhász Évát kérdeztem a régi élményeiről:

– *Mire emlékszik vissza legszívesebben az iskolai életből?*

– Diákéveim legszebb emlékei a nyári táborozásokhoz fűződnek. Sok élménnyel gazdagodtunk egy-egy ilyen alkalommal és tanárainkhoz is közelebb kerültünk.

– *Ki volt a kedvenc tanára, és miért pont ő?*

– Szabó Lajosné szerettem a legjobban. Földrajzot tanított.

Olyan élvezetesen adta le az anyagot, hogy még sok olyan diákkal is sikerült megszeretnem e tantárgyat, akit addig egyáltalán nem érdekelt a dolog.

– *Mivel töltötte az óráközti szüneteket?*

– Újságot olvastam, elfogyasztottam a tízóraitam, vagy a barátommal beszélgettünk.

– *Ma nagy divat az órán levelezni a barátokkal. Akkoriban is volt ilyen szokás?*

– Igen, bár nem szép dolog, de mi is leveleztünk az órákon. Legtöbbször a bélyeggyűjtemény egyes darabjainak cseréberélése volt a téma, de persze sok szó esett a fiúkról, és a világmérváltó gondolatokról is. Sajnos egy ilyen levelet sem őriztem meg.

– *Milyen büntetés járt a rosszalkodóknak?*

– Abban az időben, még divat volt a körmös, a sarokba állítás. Azon kívül olyan is előfordult, hogy ötvenszer, százszor le kellett írunk, hogy ilyet többé nem teszünk.

– *Milyen szakkörök voltak?*

– Én matematika, irodalom és életvitel szakkörre jártam.

– *Az ön kisdíák korában még voltak kisdobosok, úttörők. Hogyan zajlott le egy őrsgyűlés?*

MIÉNK A SZÍNPAD RÉGEN I.

– Rendszeresen összegyűlték az órs tagjai. Órnaplót vezetünk, ahová minden fontos dolgot bejegyeztünk. Megbeszéljük az előző gyűlés óta történt dolgokat, aki milyen jól cselekedett, ki volt a rossz, stb. Utána játszottunk, énekeltünk.

– *Hová jártak kirándulni?*

– Legtöbbször a dukai hegyre és a táblai földekre.

– *Végül, de nem utolsósorban azt kérdeztem, hogy mit üzen a mai hunyadi-soknak?*

– Örüljenek a gyönyörűen felújított, kibővített iskolának. Igyekeztek, hogy a töletek telhető legjobb eredményeket érjétek el, álljátok meg a helyeteket a nagybetűs ÉLET-ben, ezzel is öregbítve 40 éves kedves iskolánk hírnevét.

– Köszönöm szépen, hogy válaszolt a kérdéseimre, hozzájárulva ahhoz, hogy a mai hunyadi diákok jobban megismerjék iskolánk és a régi diákok eddigi életét.

70-es évek

Készítette: Czinege Mariann 7.
Riportalany: Czinege Gábor

Íme egy kis ismertető, hogyan zajlottak a hunyadi iskolai évek 1975-ben. Ebben az időben néhányunk szülei-köztük édesapám is- ide jártak általános iskolába.

A legemlékezetesebb élményei közé tartozott mikor a Gyombolai tanár ór felkészítette őket a futóversenyre és a különböző atlétikai próbákra. Az érdekes, poénos, pergős órák miatt szívesen emlékszik vissza a földrajztanárra, Mihalkó Péterre, és a történelem szakos Ferenci Sándorra. Biztosan leveleztek az órákon, de a riportalany állítása szerint csak a lányok, a fiúk nem foglalkoztak ilyenekkel.

A rosszkedűket különböző büntetésekkel „jutalmazták”. Az egyikbe maga a riportalany is benne volt. Testnevelés órán cikiztek a lányokat. Ezért Kosdó János tanár úr 300 guggolás büntetést adott ráadásul, aki megszólalt, a miatt előlrol

kellett kezdeni. Bizony volt olyan is... Másnapra egyikük sem tudott menni. Apukám emlékei szerint rajz és technika szakkörök is voltak. Az órák szüneteket szaladgálással, beszélgetéssel, néha pingpongozással töltötték. A mi időnkben nem nagy furcsaság, ha valaki valamilyen klubot szervez, vagy éppen benne van. Akkor is volt, amit őrsgyűlésnek hívtak. (Bővebb információval nem szolgálhatok, mivel a riportalany nem vett részt benne.) Ma már elvárjuk a tanároktól, hogy gyakran vigyenek kirándulni, de akkor csak év végi volt. Az első évközi kirándulásukat 7-ben tették Mihalkó Péter tanár úrral, a Rám-szakadékhoz. Az iskolában voltak versenyek, melyek közül kiemelte a mezőgazdász versenyt, amit édesapám megnyert, később pedig megyei szinten is aranyérmes lett. E fogalmazás befejezésének egy volt hunyadi diák szavait idézem, amit nektek üzen hunyadi-sok: „Sokkal nagyobb fegyelmet és tiszteletet a tanárok felé. Én se szerettem, ha szóltak, hogy tanulj, de ti tanuljatok szorgalmasan, mert a tudást nem veheti el tőletek senki!”

80-as évek I.

Készítette: Nagy Klaudia 8.
Riportalany: Nagy János

Az általános iskolai életéből legszívesebben arra szeret vissza emlékezni, hogy amikor bajba került vagy rossz kedve volt, a barátaira mindig számíthatott. Az, hogy a barátaira mindig számíthatott, jó érzéssel tölti el. Tanárok közül a kedvence Teleki Ibolya volt. Azt mesélte, hogy Teleki Ibolya nagyon jól tanított és „értett a diákjai nyelvén”. Vagyis számíthatnak rá az akkori diákok.

Az órai szünetekben a sportról és a lányokról beszélgettek legszívesebben. Felső tagozatban már nem csak beszélgettek

a lányokról, hanem udvaroltak is nekik. Azt is elmesélte, hogy akkor Tóth György volt az igazgató. Természetesen akkoriban is leveleztek a tanórákon, mint a mostani diákok. Ők a tanórákon megbeszéltek levélben a délutáni programot. Sajnos megőrizni nem tudta. Az ő idejükben büntetésül körmösöket kaptak, meg kokit, ami nagyon fáj. Volt mikor beírták az ellenőrzőbe is. Szakköre nem igazán emlékszik vissza, kivéve a rajzszakkört, amire ő maga is nagyon szeretett járni. Voltak náluk őrőrak, amik őrönként zajlottak le.

Az őrőrakon megbeszéltek a kirándulásokat, mint mi a diákönkormányzatban. Náluk sulibuli helyett club délután volt. Egy évben több 2-3 napos kirándulás volt. Több felé is jártak kirándulni, mint például: Zalaegerszeg, Pécs, Eger. Sajnos a nagybátyám nem híres arról, hogy oklevélben részesült volna az általános iskolában. Azt üzeni a mai hunyadi-soknak, hogy: tanuljanak, mert csak úgy érhetnek el valamit is az életben. És még azt is, hogy: „Úgy bánj embertársaidal szemben, ahogy szeretnéd, hogy veled bánjanak.”

80-as évek II.

Készítette: Kreizinger Melinda 5.
Riportalany: Hegyi Szilvia

Idén 40 éves az iskolánk, és a diákok azt a feladatot kapták, hogy készítsenek riportot olyan személlyel, aki e iskola falai közé járt sok-sok évvel ezelőtt. Én az édesanyámat választottam riportom alanyául. Örült a felkérésnek, mondta, hogy legalább mesélhet nekem arról, hogy neki hogyan teltek általános iskolai évei.

Az első kérdésemre rögtön felillant a szeme és mosoly jelent meg az arcán.

– **Mire emlékszel vissza legszívesebben az általános iskolai életeredből?** – kérdeztem.

– Nagyon sok szép emlékem

van az általános iskolai éveimből, óráig tudnék mesélni, de talán a legszebb élményem az volt, amikor néptáncolni mentünk Szlovákiába. Már a buszon, az úton odafelé is fantasztikus volt a hangulat, és az ott töltött néhány napot sosem fogom elfelejteni. A szlovák néptáncosok hatalmas szeretettel fogadtak bennünket, nagyon sok barátság született, és alig vártuk, hogy a következő évben ők jöjjenek el hozzánk, ide Sződre.

– **Ki volt a kedvenc általános iskolai tanárod? Miért?** – tettem fel második kérdésemet.

– A kedvenc tanárnóm Tóth Györgyné volt, aki matematikát és fizikát tanított nekünk. Nagyon szigorú volt, de emellett nagyon igazságos és jószívű. Úgy tanította a tantárgyakat, hogy elsődleges célja az volt, hogy megszeressük a matematikát és a fizikát. Az órák mindig jó hangulatban zajlottak. Nagyon sokat köszönhetek neki. Persze a többi tanárt és tanárnőt is nagyon szerettem. – erre a kérdésre is mosolyogva válaszolt, látszódtott rajta, hogy szeretettel gondol vissza azokra az évekre.

Annyira belelendült a mesélésbe, hogy alig bírtam félbeszakítani, hogy feltegyem a következő kérdést.

– **Mivel töltöttétek el az órák szüneteket?**

– A szünetekben, amikor csak lehetett kimentünk az udvarra levegőzni, de akár az udvaron, akár a tanteremben voltunk, mindig beszélgettünk, mindenki elmesélte mik történtek vele, nagyon jó volt az osztályközösségünk. Egyesek a szünetekben puskát írtak, de persze leg-több-ször lebuhtak a szemfüles tanároknak köszönhetően. Mások az elmaradt házi feladatot akar-ták gyorsan pótolni, ami nem sikerült, mivel nem voltak túl hosszúak a szünetek.

– **Leveleztek-e a tanórára? Ha igen, miről? Örözl-e akár egy ilyen levelet?**

– Az órai levelezés a mi osztályunkra nem volt jellemző, persze előfordult ilyen eset, de

min-dig rossz vége lett, mert a tanár természetesen észrevette és elkobozta a levélkét tőlünk. A le-vezetés témája ezekben a ritka esetekben az volt, hogy kikibe szerelmes, mikor és hol találkozunk délután, mit fogunk csinálni. Sajnos ilyen megőrzött levelem nincs már, pedig biztos jókat nevetnék, ha újra olvashatnám őket.

– **Milyen büntetést kaptak azok, akik rosszkodtak?** – kíváncsiskodtam tovább. Anyukám ekkor ivott egy korty vizet, mert biztos a sok beszéd-től kiszáradt a szája, köz-ben a telefon is megcsörrent, ezért a riportot néhány percre fel kellett függeszteni. Ezután újra fel-tettem neki a kérdést, és már mondta is a választ.

– Akik órán rosszkodtak, azok általában mehettek az utolsó padba, vagy beírást kaptak, volt akinek a szüleit is behívta az osztályfőnök. A testnevelés órán rosszkodóknak mindig kellett futniuk 10-20 kört. Ezért testnevelés órán nagyon nem érte meg rosszkodni.

– **Milyen szakkörök voltak abban az időben?**

Amikor én jártam általános iskolába több szakkörből is lehetett választani. Volt énekkar, néptánc, kézilabda, foci, jazzbalett, dzsudó, matek szakkör. Én is kipróbáltam ezt-azt, de végül megragadtam a néptáncnál és az énekkarnál.

– **Hogyan zajlott le egy őrsgyűlés?**

– Az őrsgyűlésre kisdobos, illetve üttörő ruhában kellett menni. Fehér ing, sötét alsó, kék, illetve piros nyakkendő. Vigyázba állással, jelentéssel kezdődött. Megbeszéltek az elmúlt eseményeket, ami az őrünkkel kapcsolatos volt, majd a ránk váró feladatokat. Katonás rend-ben és csendben zajlott le a gyűlés.

– **Hová jártatok kirándulni?** – erre a kérdésre megint elmosolyogta magát, gondolom újabb kellemes emlékek jutottak eszébe.

Minden évben elmentünk hajókirándulásra, vagy Visegrádra, vagy Esztergomba. Ez

össze-vont iskolai kirándulás volt. A mi osztályunk rendszeresen járt több napos osztálykirándulásra, ami a legtöbb esetben a Balaton partján, Zánkán volt. Az akadályversenyek mindig a vác-rátóti arborétumnál fejeződtek be, ahova gyalog mentek az őrök Sződről. Jártunk mú-zeum-ba, moziba, színházba is. Egyszer megnéztük a Planetáriumot. Biciklitúrara is elvitt az osztályfőnökünk több alkalommal. A néptáncos csoporttal nagyon sokat jártunk fellépni, az ország minden területén megfordultunk, és mindenhol nagy sikert arattunk.

– **Kaptál-e oklevelet, ha igen, milyen alkalmából? Meg tudnád-e mutatni?**

– Mivel sokszor voltam kitűnő tanuló, az évről-évre szinte mindig kaptam oklevelet. Néptáncos versenyeken elért eredményekért is több oklevelet kaptam. Ebben a pillanatban nem tudnám megmutatni őket, de ha sokáig kutatnék, biztos találnék egyet-kettőt. Ezenkívül szorgalmért és magatartásomért, valamint matematika versenyen elért eredményeimért is kaptam okleveleket. És végül érdeklődve feltettem az utolsó kérdésem.

– **Mit üzen a mai hunyadi-soknak a régi diák?**

– Tanuljatok szorgalmasan, mert a későbbiekben könnyebb lesz a boldogulások az életben. A tanáraitokat tiszteljétek, tanuljatok meg tőlük mindent, mert ők csak jót akarnak a gyerekeknek. Nem csak a tananyagot akarják megtanítani nektek, hanem fel akarnak titeket készíteni az életre. Becsüljétek meg a tudást, amit átadnak nektek. És a sok tanulás mellett jus-son időtök a játékokra is, mert egyszer vagytok csak gyerekek.

A riport végére mindketten elfáradtunk, ő a sok beszéd miatt, én meg a sok írástól. De végül is nagyon örülök, hogy ezt a feladatot kaptuk, mert sok mindent megtudtam anyukámról, amiről eddig még nem nagyon mesélt nekem.

MIÉNK A SZÍNPAD RÉGEN II.

ÖSSZEHASONLÍTÓ STATISZTIKA

családtag	dédimama	anya
név:	Hertel Mihályné Mészáros Anna	Hertel Dóra
születési év:	1926	1975
iskolás évek:	1933-1939	1981-1989
iskola helye:	templom mellett	Dózsa Gy. út/Ady E. út
iskola ideje:	6 év	8 év
gyerekek feladata:	munka → tanulás	tanulás
napi tanítási óra:	4	6-7
iskola igazgatója:	Könyves László	Tóth György
Osztályfőnök:	Székely Jenő Bartos Lenke	Bíró Károlyné, Bergmann Éva, Brekapa Józsefné, Csesznyik GYuláné, Zelinka Rozália
tanórák:	írás, olvasás, matematika	többféle óra
kedvenc óra:	matematika	matematika
kedvenc tanár:	Székely Jenő	Tóth Györgyné, Zelinka Rozália
felszerelés:	2 könyv, 2 füzet	minden tantárgynak külön könyv és füzet
házi feladat:	kevés	sok
étkezés:	nem volt	lehetett igényelni
tanítás kezdete:	8 óra	7. 45
tanóra hossza:	kb. 50 perc	45 perc
tanulmányi eredmény:	kitűnő	jeles
órai viselkedés:	nagyon nagy fegyelem	barátságos viszony
órai levelezés:	nem volt	volt
szakkörök:	nem volt	volt
kirándulás:	gyalog Csörögbe	évenként többször
továbbtanulás:	nem volt lehetséges	mindenki továbbtanult
termék állapota:	szegényes	kényelmes:
tanulók létszáma	18 fő/ osztály	30-32 tanuló/ osztály
versenyek:	nem volt	helyi, megyei, területi szintű
büntetés:	körmös, nádpálca	beírás
délutáni program:	mindenki dolgozott	szakkörök, játékos
vallás:	kötelező hittan	választható
Élmény:	márc.15-i ünnepélyen verset mon- dott egy asztal tetején	Rajtítkár volt
Bánat:	Hittanórán nádpálcával megverte az egész osztályt a plébános.	A kémiát nagyon nehezen tanulta meg. Mindig hármast kapott.
szünetek ideje:	mindig 10 perc	változó
iskolátáska:	nem volt	szép és kényelmes
mozgalom:	nem volt	úttörő és kisdobos
fő irány:	vallás	néptánc
hangulat:	nagyon jó	nagyon jó
nyári szünet:	csak munka	pihenés, nyaralás

Dalnoki Adrienn 4. o.

ÜZENET A HUNYADISOKNAK

Mit üzen a mai hunyadisok-
nak a régi diák?

Törekedjétek minél jobb tanul-
mányi eredményre, mert a
tudás alapozza meg a felnőtt
életben a könnyebb boldogulá-
st!

Zelinka László

Tanuljatok jól, vegyetek részt
minden olyan munkában, ami
az iskola javát szolgálja!

Bédi Anna

Fogadjatok szót tanáraitoknak,
vigyázzatok az iskolára, ne
firkáljátok össze a padokat!

*Grónai Sándorné
Péter Margit*

Örüljétek a gyönyörűen felújít-
ott iskolátoknak! Igyekeztek,
hogy a töletek telhető legjobb
eredményeket érjétek el, álljátok
meg a helyeteket az ÉLET-
ben, ezzel is öregbítve 40 éves,
kedves iskolánk hírnevét!

Tenyák Györgyné

Tanuljatok, okosodjatok, öreg-
bítsétek az iskola jó hírét! Fi-
gyeljétek mindig tanáraitokra,
akik mindig csak jót akarnak
nektek! Figyeljétek egymásra is,
mert elszalad ez a pár év, és
hiányozni fog tanár, barát!

Nagy Ferencné

Szeressétek a sportot!

Mészáros István

Legyen bennetek sok kitartás a
tanulás terén, mert csak kellő
tudásanyaggal vihetitek sokra
az életben!

Czinege József

Tanuljatok keményen, tanári-
toknak és születeknek fogadjatok
szót! Segítsétek egymást és
tartsatok össze!

Ifj. Tárnay Pál

Tanuljatok szorgalmasan, mert
erre a tudásra épül majd a
középiskolai tananyag!

Tellné

Bucsányi Katalin

Tanulni! Tanulni!

Hertel Mária

KÉPESLAPOK

Hertel László polgármester úrnak:

Kedves Polgármester Úr!

*Szeretnék gratulálni a Sződön látottakhoz,
tapasztaltakhoz. Az Ön és Testülete jó és
odafigyelő munkájának is eredménye volt az
iskola 40 éves fennállásának sikeres ünne-
pése.*

*Akkor tud egy intézmény eredményesen
dolgozni, ha a képviselő-testület segítőkészen
áll mellette.*

Vác, 2007. 11.28.

Köszönettel a látottakért:

Vojtkó Pálné

*Günther Erzsébet igazgatónak
és Testületének:*

Kedves Igazgatónő!

*Szeretnék gratulálni az iskola eredményes
működéséhez. Megköszönöm az erőfeszítést,
amivel létrehozták a sikeres ünnepélyt, kiál-
lítást, emlékezést.*

Vác, 2007. 11.28.

Üdvözléssel:

Vojtkó Pálné

ISKOLATÖRTÉNETI VETÉLKEDŐ

EGY ISKOLA SZÜLETÉSNAPIJÁRA

Ez év szeptemberében – már régóta áhítozva erre – a „Nagyiskola” épületében kezdhettem meg községünk minden kis és nagy diákja a tanulást. Ünneppal lett ez mindannyiunk számára, hiszen végre egy helyen történik gyermekeink színvonalas oktatása.

Szinte ezzel az eseménnyel egy időben vált ez az épület középkorúvá. Mostani gondolatainkat Kundera fogalmazza meg leginkább:

„Az ember bekötött szemmel balad át a jelenen. Nem tudhatja, hanem legföljebb sejtetheti és találgathatja, mit is élt át. A kendő csak később hullik le a szeméről, és ő csak akkor, a múltba visszatekintve állapíthatja meg, mit is élt át és mi volt élményei értelme.”

Mikor Günther Erzsébet igazgató – gyermekeink közvetítésével – felkért

többek között bennünket is, hogy az iskolához fűződő tárgyi emlékeinket keressük elő és bocsássuk az épület átadásának 40. évfordulója alkalmából szervezett kiállítás rendelkezésére, lázas keresgélésbe kezdünk. Előkerültek régi fényképek, tablóképek. Ezzel együtt pedig tudatunkba „bekúsztak” a hozzájuk fűződő kedves emlékek: osztálykirándulások, iskolai kirándulások, farsang, ballagás, úttörőtáborok stb. Természetesen gondolkodás nélkül felajánlottuk „kincseinket”.

Amikor pedig megkaptuk a személyre szóló meghívót is az ünnepségre, azonnal igent mondtunk e megtisztelő és kedves gesztusra. Mondanunk sem kell, hogy izgatottan vártuk 2007. november 23. delét, amikor is megtelt az iskola meghívott vendégekkel: szülőkkel, volt diákokkal

és pedagógusokkal.

Hertel László polgármester úr pohárköszöntője és Kristóf atya áldása után iskolánk igazgatója megnyitotta a kiállítást, valamint „fehér asztalos” beszélgetésre invitálta a vendégeket a Szülők Közössége által elkészített és megterített asztalokhoz.

Az elmúlt 40 év tárgyi emlékei közt bolyongva számtalan ismerőst véltünk felfedezni a képeken, tablókán, akikről eszünkbe jutott egy-egy emlék. Izgatottan lestük, közülük kiket fedezhetünk fel itt és most! 3-4 osztálytársunk mellett szerencsére elfogadta a meghívást néhány volt tanárunk is. Őket meglátva a következő gondolat fogalmazódott meg bennünk:

„Senki sem magától lett olyan, ami. Mind ezernyi más embertől vagyunk. Bárki, aki vala-

ha is kedvességet tett nekünk vagy bátorítónan szólt hozzánk, része lett a mi karakterünknek, gondolatainknak, és sike-reinknek is.”

(George Matthew Adams)

Ki ne emlékezne a mi időnkben itt tanító Tóth Györgyné – Hédi néni, Genzor Józsefné – Marika néni, Mellár Mihályné – Györgyi néni, Telek Ibolya tanárnőkre; akik megismertették velünk a matematika, fizika, magyar, biológia, technika tantárgyakat. Tóth György igazgató bácsira, Bíró Karcsi bácsira, Ferenczi Sándor és Michalkó Péter tanár urakra, akik révén megszerettük az éneket, történelmet és a földrajzot. Ez a születésnap rendezvény jó lehetőség volt arra, hogy tanárok és diákok sok-sok év után ismét találkozhassanak, beszélhessenek egymással – közösen emlékezhessenek az együtt töltött időkre. Az arcokról leolvasható volt a viszontlátás és a felismerés öröme.

Tovább sétálva elsőre sikerült megtalálnunk a saját kézírásunkkal készített, majdnem elfeledett rajnaplónkat. Átlapoztuk, s újra előjöttek a régi emlékek: úttörőtáborok, akadályversenyek, csatakiáltások, ősri gyűlések az ősri fánknál, tisztségek a rajon (pl. Béke raj), az ősön (pl. Katica ős) belül; hogy az úttörő csapatot Hunyadi Jánosnak hívtuk akkoriban.

Ezekkel kapcsolatos élményeinket néhány pillanatra ismét felidéztek gondolatban, amelyeket annak idején ennek az iskolának a falai közt éltünk át.

Köszönjük az iskola vezetőségének illetve az itt dolgozó tanároknak és mindazoknak az embereknek, akik hozzájárultak ahhoz, hogy ez az esemény létrejöhetett. Biztosak vagyunk benne, hogy maradandó élményhez juttatták a jelenlévő meghívott vendégeket, s nem utolsó sorban a község lakosságát is azzal, hogy a kiállítást a hétvégére mindenki szá-

mára megtekinthetővé tették.

A Miénk a színpad produkciói pedig ízelítőt és betekintést nyújtottak a község számára az iskola falai között jelenleg tevékenykedő diákok és tanárok sokoldalú, harmonikus, igényes munkájába.

Talán a sors keze, de a mi fiaink szintén ennek az iskolának a falai között tanulnak, osztálytársak, mint annak idején mi is voltunk. Reméljük, hogy ők is hasonló élményekkel, emlékekkel idézik majd fel az iskola falai közt eltöltött napjaikat, egy hasonló rendezvényen 40 év múlva...

„Élvezd a kis dolgokat, mert egy nap vissza fogsz tekinteni és rájössz, hogy azok voltak a nagy dolgok.”

(Robert Brault)

**Czinege (Juhász)
Zsuzsanna
és Vásárhelyiné
Meggyes Edina**

VÁLOGATÁS A VENDÉGKÖNYVI BEÍRÁSOKBÓL

► Szeretettel köszöntöm az iskola (iskolánk) jelenlegi tantestületét! A 40. évforduló gondolkodásra készítet: milyen volt a múlt, milyen a jelen(?). Sikereket kívánok a vezetésnek, a testületi tagoknak; a közös munkában közös célokat, összefogást; mindezekre épülő boldogító eredményeket.

A tanulóknak! Legyenek szorgalmasak; értelmesen gondolkodó szófogadók.

Az elkövetkező években a közös munka gyümölcse legyen a több tudás, amelynek következménye lehet a boldogulás a kisebb és nagyobb közösségek számára.

Kívánom végül, hogy minden oktatója-nevelője szeresse iskolánkat, a gyere-

keket, s megfáradva is tudjon örülni annak, hogy apró embereket formált, „alapozott” az életutakra.” Az iskola minden tanuló-ját, nevelőjét és más dolgozó-ját a szeretet mindenek fölötti ereje kösse össze és erősítse!!

A szeretet energiaforrás, amelyből az élet fakad, hogy jobb legyen.”

(W. A teremtés nyolcadik napja)

Szód, 2007. nov. 23.

**Tóth Görgy
c. ig.**

► Nagyon köszönöm, hogy meghívtak. Életem 11 legszebb évét töltöttem el itt, amit soha nem felejtetek el. Szód község lakóira sok szeretettel gondolok, amíg élek, nem felejtetem el.

A tanítványaimat és szüleiket szívembe zártam. További jó munkát kívánok! (1963-1974)

Szód, 2007. XI. 23.

Tóth Mihályné

► Örizzétek meg a hagyományaitokat, az iskolátokat és az emlékeiteket. Nagy örömet szereztek a meghívással.

**Michalkó Péter
földrajz
1980-84.**

► Szívből köszönjük a mai szép napot. A kedves meghívásért, melyet édesapánk - Medgyes Béla - helyett lányai az igazgatónő és a vezetőség meghívására elfogadtunk. Jóle-

sett az, hogy emléket megőrizték, és még ma is sokan emlékeznek Rá.

Köszönet és sok sikert kívánunk a továbbiakban is.

**Hauszler Mária
és Mátyásfy Gabriella**

► Szívből köszönöm a meghívást. Sok szeretettel gondolok az itt töltött 20 évre. Nagyon jól éreztem magam a szödi kollégák és gyerekek között.

Köszönettel:

Szilágyiné Suba Éva

► Köszönjük szépen a meghívást és a lehetőséget, hogy itt lehettünk. Jó volt találkozni egykori tanára-

inkkal, felidézni a közös szép emlékeket.

Gratulálunk a színvonalas megrendezett eseménnyez.

További sikeres munkát kívánunk az iskola dolgozóinak!

**Vásárhelyiné Meggyes Edina,
Czinege Zsuzsanna**

► Kedves „volt” igazgatóm és kollégáim. Köszönöm, hogy meghívtatok és gondoltatok rám. Nagyon jól esett és örülök, hogy ugyanolyan nagy örömmel fogadtatok, mint első nap, amikor elbeszélgetésre jöttem az akkori igazgatóhoz (Kakuk Zsolt-hoz) és a mostani igazgatónőhöz. Kívánok nektek és diákjaitoknak ugyanolyan boldog éveket, mint amit én is eltöltöttem köztetek.

Berényi Ildikó

► Köszönjük a meghívást, örülünk az iskola szép fejlődésének, öröm volt a kollégákkal találkozni.

Köszönjük a szíves fogadtatást!

Szabó Pál

► Nagy szeretettel jöttem erre a találkozóra, s még több szeretettel távozem.

**Szabó Pálné
Rokszin Ilona**

► Örülök, hogy itt lehettem ezen a jubileumi rendezvényen.

Az a közösség, amelyik épít a múlt gyökereire, innen táplálkozva új lehetőséghez jut.

**Hegedűsné
Kripák Ildikó**

